

*

Тѣй живѣха двѣтѣ дѣца дълго врѣме, като дѣлѣха и скръбь, и радости, и милостъта на добритѣ люде; нощемъ тѣ прѣспивать по студенитѣ камъни, а денемъ се провирать въ лозята и по градинитѣ, рискувайки всѣки мигъ да бждатъ застрѣляни отъ нѣкой пждарь.

И Тото изглеждаше да е щастливъ.

Често пжти той сграбчи нищо неподозиращето дѣвойче, качи го на рамѣнѣтѣ си и бѣсно припка съ него изъ полето, като прѣскача ями, вади, окопи, храсти; най-послѣ, цѣлъ виръ-вода и зачервенъ като огнь, спира подъ нѣкое дърво или срѣдъ камъша и припада отъ весель, лаящъ смѣхъ. Почва да се смѣе и изплашената Нина, но, щомъ види осака-тения езикъ на смѣящия се Тото, винаги я обхва-щатъ непрѣодолими трѣпки на отвращение.

Често забѣлѣзва това бѣдниятъ Тото и винаги слѣдъ това остава натъженъ прѣзъ цѣлия день.

*

Но какъ милъ и мекъ е мѣсецъ октомври!

Ясно и отчетливо прѣзъ прозрачния въздухъ се рисувать тѣмнитѣ планини.

Нина заспа върху сѣното и въ сѣна си полуот-вори своитѣ малки устица, а Тото приклезна край нея и почна да я гледа.

Клетникътъ се замисли. И Богъ знае какво ми-сли. Може би за Стелина? Или за страшния Моръ? Или за малката оная пожълтѣла избица подъ киче-стия джбъ, дѣто живѣе една клета бабичка, която напусто очаква своя синъ? Кой знае? Кой може да каже?

А аромата на сѣното опиянява Тото. Нѣкакъвъ огнь, нѣкакъвъ трепетъ и сърбежъ минаватъ